

λίπασμα Πελοπν. (Κερπιν.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ό-σκατο. 2) Μεταφ., ὁ ἀκάθαρτος ἄνθρωπος Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Πυλ. Τριφυλ. κ.ά.) : Μωρ' γοῦρ'νοσκατζίλα, νὰ βγάλῃς πρῶτα τὴ λίγδα σου καὶ στερε-νὰ ἔλα νὰν τὰ ποῦμε Γαργαλ. Συνών. γοῦροῦν-ε-ρ-ὁ-ς 2.

γουρουνόσκατο τό, πολλαχ. γοῦρ'νόσκατο Εὔβ. (Κά-ρυστ. κ.ά.) Πελοπν. (Μεσσην. Τριφυλ.) γοῦρ'νόσκατου Εὔβ. ('Αγία Ἄνν.) Μακεδ. (Βόιον) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ. Παρνασσ. Σπάρτ.) γ'ρουνόσκατο Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Σαηδόν.) γ'ρουνόσκατου Ἡπ. (Δωδών. Κουκούλ.) Θεσσ. (Καρυά Κρυόβρ. Συκαμν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σκατό.

Ἡ κόπρος τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Γιόμισαν οἱ δρόμοι γ'ρουνόσκατα, νὰ κλείσ'τε τὰ γ'ρούνια Πελοπν. (Σαηδόν.) Πῆγα νὰ ξιαρίσουν τοὺ γ'ρουνουκόμασιν κὶ μ' ἔφαγι ἡ βρωῖμα ἄτ' τὰ γ'ρουνόσκατα (νὰ ξιαρίσουν = νὰ καθαρίσω) Θεσσ. (Κρυόβρ.) || Φρ.

Κᾶτι γροῦζει μέσ'ς τὸ βάτο. | Γουρουνόσκατο καὶ φά' το Κεφαλλ.

Τ' εἶνι σήμωρα; — Σαββάτον! | Γουρουνόσκατου κὶ φά' του

Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Παροιμ. φρ.

Ὁ Φλεβάρης κὶ ἡ φλεβίσση, | γ'ρουνόσκατο θὰ μυρίση (δηλ. ἡ κακοκαιρία δὲν πρόκειται νὰ διαρκέσῃ πολὺ) Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) || Ἄσμ.

Σ'κόθ'κα τὸ Σαββάτο | σᾶν τρατ' βαρβᾶτο

γοῦρ'νόσκατο καὶ φά' το

Στερελλ. (Παρνασσ.) Συνών. γοῦροῦν-ο-κα-βα-λλ-ί-να, γοῦροῦν-ο-κά-βα-λλ-ο, γοῦροῦν-ο-κο-π-ρι-ά, γοῦροῦν-ο-κο-μ-ού-λα, γοῦροῦν-ο-σ-κα-τ-ή, γοῦροῦν-ο-σ-κα-τ-ί-δα, γοῦροῦν-ο-σ-κα-τ-ί-λα 1, γοῦροῦν-ο-φ-ού-σ-κι.

γουρουνοσκάφη ἡ, ἐνιαχ. γ'ρουνόσκαφη Ἑρεικ. Μα-θράκ. Ὁθων.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σκάφη.

Σκάφη ἐντὸς τῆς ὁποίας τρώγουν οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν.: Ἐνα καϊκόπ'λο ἔχεις μεγάλο σὰ μὲν γ'ρουνόσκαφη! Ἑρεικ.

γουρουνοσκότωμα τό, ἐνιαχ. γοῦρ'νοσκοτώματα τά, Πελοπν. (Μεσσην.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοῦροῦν-ο-σ-κο-τ-ώ-νω.

Αἱ Ἀπόκρεω, κατὰ τὰς ὁποίας σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν.: Τότε τὰ γοῦρ'νοσκοτώματα νὰ ῥθῇς νὰ φᾶμε καὶ γοῦρ'νοκόφιδα Πελοπν. (Μεσσην.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-β-δο-μ-ά-δα.

γουρουνόσκυλλο τό, ἐνιαχ. γοῦρ'νόσκυλλο Πελοπν. (Βερεστ.) γοῦρ'νόσ'λλου Μακεδ. (Πιερ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σκυλλί.

1) Κυνηγετικὸς κύων χρησιμοποιούμενος εἰδικῶς διὰ τὴν θήραν ἀγριοχοίρων Μακεδ. (Πιερ. κ.ά.) 2) Κατὰ πληθ., οἱ χοῖροι καὶ οἱ σκύλλοι ὁμοῦ Πελοπν. (Βερεστ.): Μαζεῦ-σονται οὐλα τὰ γοῦρ'νόσκυλλα μέσ'ς τὴ δική μας αὐλή.

γουρουνόσπηλιὰ ἡ, ἐνιαχ. γοῦρ'νοσπηλιὰ Πελοπν. (Τριφυλ.) γοῦρ'νοσπ'λιὰ Σκυρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σπηλιὰ.

Σπήλαιον χρησιμεῖον ὡς κατοικία τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν.: Σ' τὰ παλαιὰ χρόνια ἔτανε ἀγέλες ἀπὸ γ'ρούνια, ποὺ τ'

νύχτα τὰ κλοῦσανε ἔς τσι γοῦρ'νοσπ'λιές Σκυρ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γοῦρ'νοσπηλιὰ Πε-λοπν. (Γορτυν. Ξηροκ. Τριφυλλ.) Γοῦρ'νοσπηλιὰ Στερελλ. ('Αμφιλοχ.) Γουρουνόσπ'λιές Στερελλ. (Σιβ.)

γουρουνόσπιτο τό, Σκυρ. γοῦρ'νόσπ'του Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σπῖτι.

1) Οἰκίσκος πρὸς διαμονὴν χοίρου Στερελλ. (Αἰτωλ.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-κα-λύ-βα. 2) Μεταφ., οἰκο-γένεια τῆς ὁποίας τὰ μέλη δὲν ἔχουν καλὴν ἀνατροφὴν Σκυρ. Συνών. γαιδοῦρο-σό-γο, γομαρο-σό-ι, μουλα-ρό-σό-γο, σκυλλό-σό-γο, σκυλλο-σό-ι.

γουρουνόσταβλος ὁ, Λεξ. Βάιγ. Ψύλλ. Μπριγκ. γ'ρουνόσταβλους Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σταβλος. Ὁ τύπ. γοῦροῦν-ο-σταβλος καὶ εἰς Βλάχ. καὶ Σομ.

Γοῦροῦν-ο-σπιτο 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-κα-λύ-βα.

γουρουνόσταλξ τό, ἐνιαχ. γοῦρ'νοσταλξὸ Πελοπν. (Αἰγ. Ἀχαΐα).

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σταλξ.

1) Γοῦροῦν-ο-σπιτο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Συνών. εἰς λ. γοῦροῦν-ο-κα-λύ-βα. 2) Τόπος ἀκάθαρτος ἐνθ' ἄν.

γουρουνόσταλός ὁ, ἀμαρτ. γοῦρουνόσταλος Λεξ. Αἰν. Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ σταλός.

Τόπος σκιερὸς ὅπου καταφεύγουν οἱ χοῖροι κατὰ τὰς καυστικὰς μεσημβρινὰς ὥρας τοῦ θέρους.

γουρουνόστάσι τό, ἐνιαχ. γοῦρουνόστάσιο Ν. Ἑστ. 21 (1937), 20 γοῦρουνόστασιὸ Κεφαλλ. (Φραγκᾶτ.) γοῦρ'νοστάσιον Μακεδ. (Δάφν.) γοῦρ'νοστάσι' Στερελλ. (Ἀχυρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.-στάσι. Πβ. γαιδοῦρο-στάσι, γομαρο-στάσι.

Τόπος διαμονῆς χοίρων, τόπος ἀκάθαρτος ἐνθ' ἄν.: Γοῦρ'νοστάσι' γιν'ᾷ ἡ αὐλή μας μὲ τούτ' τ' βρογχή Στερελλ. (Ἀχυρ.) Τραπέξι εἶν' αὐτὸ ἡ γοῦρουνόστάσι; Ν. Ἑστ., ἐνθ' ἄν.

γουρουνόστρατα ἡ, ἐνιαχ. γοῦρ'νόστρατα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ στράτα.

Δρόμος ἀπὸ τὸν ὁποῖον διέρχονται χοῖροι, δρόμος ἀκά-θαρτος ἐνθ' ἄν.

γουρουνόσύνωτο τό, Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ.) γοῦρ'νοσύνωτο Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Διβρ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ συνώτι.

Τὸ συνώτι τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Μοῦ ἔψησε ἔς τὴ θράκα λιγούλι γοῦρ'νοσύνωτο, ποὺ θαρπάηκε ἡ καρδιά μου Πελοπν. (Γαργαλ.) Κατεβάσ'τε το τώρα ἀπὸ τὴ φωτιά τὸ γοῦρ'νοσύνωτο, ν' ἀλειψτοῦμε κᾶνα μεζέ Πελοπν. (Βερεστ.)

γουρουνόσύννη ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ. Χώρα Τριφυλ.) γοῦρ'νοσύννη Πελοπν. (Χώρα Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι.

Ἀπρεπὴς συμπεριφορὰ ἐνθ' ἄν.: Τί γοῦρ'νοσύννη ἦταν

